

РЕШЕНИЕ

№ 1467

гр. София, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 06.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **7042** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. К. М., [ЕГН], от [населено място], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 2, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-0769-001410 от 27.03.2023 г., издадена от В. Н. С., на длъжност полицейски инспектор към ОДМВР Б., Сектор „Пътна полиция“, с която за извършени от водача на МПС Д. М. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Моли се съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна.

В проведеното открито съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, чрез процесуалния му представител адв. П. поддържа жалбата и излага доводи за незаконосъобразността на оспорения акт и основателността на жалбата. В депозираните по делото писмени бележки излага допълнителни доводи за незаконосъобразност на акта свързани с процедурата по издаването АУАН. Претендира разности съобразно списък.

Ответната страна, редовно призована, не изпраща представител и не е изразила становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взима становище по жалбата. Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-0769-001410 от 27.03.2023 г., издадена от В. Н. С., на длъжност полицейски инспектор към ОДМВР Б., Сектор „Пътна полиция“, е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца на Д. М..

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН № АД337382 от 05.12.2022 г., че на 24.08.2022 г., около 05.00 ч. в [община] на път Първи клас № I-9, водачът на МПС Сеат И. с рег. [рег.номер на МПС], собственост на С. П. Й., при проверка отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване на употреба на алкохол с алкотест Дрегер 7510, фабр. № ARNA-0186 чрез измерването му в издишания въздух.

В АУАН било посочено, че на водача бил издаден талон за медицинско изследване № 136912.

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 174, ал.3, пр. 1 от ЗДвП.

По делото с административната преписка са представени и докладна записка на Д. К., докладна записка от К. В., докладна записка от Х. К., изготвени във връзка установеното нарушение.

Представени са и сведения от Д. Д., Д. М., И. А., както и справка за нарушител/водач Д.М., с последно отразени действия и с посочени съставени срещу водача АУАН за нарушения по ЗДвП и издадено въз основа на тях НП, както и издадените срещу водача фишове и заповеди за прилагане на ПАМ.

Представени са по делото и талон за медицинско изследване № 136912.

По делото са събрани и гласни доказателствени средства с разпита на свидетеля И. В. А., които показания съдът кредитира, при условията на чл. 172 от ГПК с оглед неговата заинтересованост по делото.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Предвидените в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки

се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото Заповед № 8121з-1632 от 12.12.2021 г. от 09.12.2016 г. и Заповед № 251з-1821 от 26.04.2022 г. е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейските инспектори в сектор „Пътна полиция“. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е обективирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, като изложените в обратна насока от страна на жалбоподателя доводи, съдът намира за неоснователни. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на МПС Сеат И. с рег. [рег.номер на МПС], Д. М. отказал да бъде тестван с техническо средство или с тест за наличието на алкохол в кръвта, с което е нарушил чл. 174, ал.3, пр. 1 от ЗДвП.

Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП предвижда временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Допълнено е, че при наличие на медицинско изследване от кръвна проба по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

В случая заповедта е издадена при наличие на посочените по-горе

материалноправните предпоставки предвидени в чл. 171, т.1, б. „б“, пр. 2 от ЗДвП. Установява се от фактите по делото, че безспорно бе установено с оглед събраните по делото доказателства, че жалбоподателят Д. М. като водач на МПС е отказал да бъде проверен за наличие на концентрация на алкохол в кръвта с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване, установено по съответния ред. Това още по силно се потвърждава и от факта, за който не се представят доказателства в тази насока, че жалбоподателят не е посетил посоченото в талона за медицинско изследване, медицинско заведение в рамките на указаното време, както и, че е дал кръв за изследване.

За извършеното нарушение са съставени АУАН и НП. Срещу АУАН са релевирани възражения, видно от отразеното в него. Тук следва да се отбележи същото така, че доводите изложени в жалбата относно допуснати процесуални нарушения при съставяне и връчване на АУАН са неотнормими към предмета на спора в настоящото производство.

Следва да се посочи, с оглед релевираните възражения по делото, че водач на МПС към дата на извършване на проверката не бил Д. М., а такъв бил свидетелят И. В. А., че тези доводи не могат да бъдат оборени само на база свидетелските показания на заинтересовано по делото лице. Нарушението на водача е констатирано със съставен акт за установяване на административно нарушение, който АУАН, съгласно [чл. 189, ал. 2 от ЗДвП](#) има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното, каквото доказване не се проведе. Следва да се посочи също, че от ангажираните по административната преписка писмени доказателства безспорно се установява, че административният орган изпълнявайки задължението си по чл. 35 и чл. 36 от АПК всестранно и всеобхватно е изследвал всички относими факти за случая, в това число и тези лицето извършило нарушението.

При това положение съдът приема, че са били налице основания за издаване на обжалваната заповед. Следва да се посочи, че административният орган е действал при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не е подлежала на преценка при реализиране на предпоставките за това, т.е прилагането на принудителната административна мярка, с оглед установените факти по делото, е било задължително.

Поради изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие „до решаване на въпроса за отговорността“ на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца, в случай, че произнасянето във връзка с отговорността по същество продължи повече от 18 месеца. Ако НП бъде отменено с влязло в сила съдебно решение преди изтичането на 18 месеца, то и ПАМ ще отпадне автоматично, поради настъпване на прекратителното условие, свързано с действието ѝ.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, доколкото от ответната страна не е направено искане за присъждането на разноски, съдът не дължи произнасяне в тази връзка.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение, 70 състав
РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. К. М., [ЕГН], от [населено място], със съдебен адрес:
[населено място], [улица], ет. 1, ап. 2, срещу Заповед за прилагане на принудителна
административна мярка № 22-0769-001410 от 27.03.2023 г., издадена от В. Н. С., на
длъжност полицейски инспектор към ОДМВР Б., Сектор „Пътна полиция“.
РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ: